

udsatte grupper, der modtager kontanthjælp. Der er 14 målrettede initiativer, som skal give særlig hjælp til disse grupper til at komme ind på arbejdsmarkedet eller i uddannelse. Det handler om hjælp til at få de kompetencer, personlige, sociale, faglige, der er nødvendige for at klare sig på arbejdsmarkedet. Målet med initiativerne er, at flere sindslidende og andre udsatte grupper får mulighed for et indholdsrigt liv med arbejde. Disse initiativer giver i modsætning til blot at hæve satsen den unge psykisk syge en aktiv hjælp til at komme videre.

Jeg har ved tidligere lejligheder omtalt Væksthuset, som er en fond, der hjælper ledige, som er langt fra arbejdsmarkedet, tilbage til en plads på arbejdsmarkedet. Det handler om at komme i job uanset baggrund og komplekse problemstillinger.

En af de personer, som Væksthuset har hjulpet tilbage i uddannelse, er en ung pige, som har haft to svære år med depressioner, efter at hun måtte opgive sin uddannelse som multimediedesigner på grund af en fejloperation. Hun siger selv, at hun ikke følte, at hun kunne bidrage som menneske, og hun er alvorligt bange for, at hun aldrig var kommet ud af den depression, hvis ikke nogen havde grebet fat i hende og stillet krav.

For mig bekræfter det, at der er brug for en håndholdt indsats over for det enkelte menneske, så det får en chance for at komme væk fra hjemmets fire vægge, parabolkanalerne og håbløsheden.

Det er også et vigtigt princip, at det skal kunne betale sig at arbejde, og der skal derfor også være et økonomisk incitament til at arbejde eller til at tage en uddannelse. Det må nemlig ikke være sådan, at vi fastholder unge mennesker og heller ikke de unge mennesker med psykisk lidelse i passiv forsørgelse.

Kl. 19.45

Som jeg tidligere har sagt, er det svært at fastlægge det helt rigtige niveau for kontanthjælpen. Der er mange hensyn, der skal afvejes over for hinanden. På den ene side skal det kunne betale sig at arbejde, og særlig for de unge skal det kunne betale sig at tage en uddannelse. På den anden side skal kontanthjælpen være så stor, at de, der vitterlig ikke har mulighed for at skaffe sig et arbejde eller gå i gang med en uddannelse, kan leve af hjælpen.

I mange år har der været en lavere ydelse for gruppen af unge kontanthjælpsmodtagere uden forsørgelsesforpligtelser, sådan at niveauet for

hjælpen ikke er meget højere end det, den unge kan få under uddannelse. Jeg har i den forbindelse nævnt, at de regler, der gælder i dag for unge på kontanthjælp, jo er regler, der har kunnet opnå politisk enighed om, og jeg er af den overbevisning, at der fortsat er stor enighed om, at disse regler virker efter hensigten.

For helhedens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at unge psykisk syge, der ikke umiddelbart kan uddanne sig eller komme i arbejde, ud over kontanthjælp også kan få hjælp i form af tilskud til f.eks. medicin, hvis medicinudgiften er nødvendig og helbredsmæssigt velbegrundet. Der er med andre ord flere muligheder for målrettet at yde også økonomisk hjælp til de psykisk syge unge.

Det vil efter min mening være at svigte de unge blot at ændre på en kontanthjælps sats. Det er vigtigt, at vi sikrer de unges fremtid for de unges skyld, men også fordi vi har brug for dem. Derfor kan regeringen ikke støtte forslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak. Jeg beder ministeren blive på talerstolen. Der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Det er først hr. Thomas Adelskov. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Beskæftigelsesministeren siger, at det her forslag ikke løser unge psykisk syges problemer. Det er jeg faktisk meget enig i. Forslagsstillerne har ingen ambitioner om, at det at give unge psykisk syge mennesker et ordentligt økonomisk grundlag at leve på vil gøre dem raske. Vi taler jo her om unge mennesker, som måske lider af spiseforstyrrelser, skizofreni eller angst. Når beskæftigelsesministeren siger, at det skal kunne betale sig at arbejde, at der ikke skal være økonomiske grunde, der afholder fra at gå i gang med uddannelse eller arbejde, så er vi sådan set enige i det.

Det er bare ikke det, der er problemet for denne gruppe, for den gruppe, vi taler om her, har jo ikke noget højere ønske end at blive en del af normalsamfundet, rent faktisk at kunne gå i gang med en uddannelse eller at kunne gå i gang med et arbejde.

Så mit spørgsmål til beskæftigelsesministeren er: Kan beskæftigelsesministeren ikke godt se, at der er tale om en gruppe mennesker, der er i gang med et behandlingsforløb, og som har brug for at have ro omkring deres privatøkonomi, og at dette forslag derfor rent faktisk er et